

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 536/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Renátou Smajdovou, Floriánska 16, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 9 Co 373/2018 z 9. októbra 2019 v časti jeho potvrdzujúceho výroku takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 21. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v časti jeho potvrdzujúceho výroku označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 26/2010 sa sťažovateľka domáhala určenia, že tam bližšie špecifikovaná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiťovi [REDAKOVANÉ].

3. Rozsudkom č. k. 14 C 26/2010-285 zo 14. júna 2018 okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol a rozhodol o náhrade trov konania.

4. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1

Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vo výroku o trovách konania ho v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 4 Cdo 212/2020 z 29. júna 2022 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) dovolanie sťažovateľky v časti namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP a v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť nasmerovala proti napadnutému rozsudku krajského súdu, namietajúc arbitrárnosť jeho právnych záverov a jeho nedostatočné odôvodnenie. Vyjadruje nesúhlas s právnym záverom odvolacieho súdu, že podľa obyčajového práva bez zápisu nadobúdateľa pozemku v pozemkovej knihe sa tento nestáva vlastníkom, a to tak v prípade nadobúdania pozemku zmluvným prevodom – právnym úkonom, ako aj prídelovou listinou – právnym aktom. A preto v danom prípade nemohol prídelca [REDACTED] nadobudnúť vlastnícke právo na základe prídelu, pretože toto nebolo intabulované v pozemkovej knihe. Takýto záver opomína konštitutívny charakter individuálneho právneho aktu – správneho rozhodnutia o prídele podľa osobitných zákonov. Krajský súd podľa sťažovateľky opomenul relevantne a spravodlivo vyhodnotiť aj dôsledky faktickej a dobromyseľnej držby jednak prídelcu až do jeho úmrtia v roku 1957, následne jeho syna ako dediča, ktorému bolo nadobudnutie vlastníctva dedením potvrdené aj dedičským rozhodnutím z roku 1968, až do jeho úmrtia v roku 2003.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom krajského súdu.

9. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky vychádzal ústavný súd z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

10. Z príloh, ako aj zo samotného textu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie aj podľa § 420 písm. f) CSP, namietajúc vadu zmätočnosti spočívajúcu v jeho arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti a absencii riadneho odôvodnenia. Najvyšší súd dovolanie v tejto časti odmietol ako neprípustné (pozri bod 6). Z obsahu dovolania (ktoré si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu) je zrejmé, že sťažovateľka v ňom uplatnila identickú argumentáciu ako v ústavnej sťažnosti, pričom touto argumentáciou sa v dovolacom konaní relevantne zaoberal už najvyšší súd (body 17 až 19 uznesenia najvyššieho súdu).

11. Ústavný súd poukazuje na to, že tak jeho judikatúra, ako aj Európsky súd pre ľudské práva považujú právo na spravodlivé súdne konanie za „výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok (m. m. III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Rešpektujúc už zmienený princíp subsidiarity, ústavný súd konštatuje, že v popísanom prípade bol najvyšší súd nepochybne tým orgánom právnej ochrany základných práv a slobôd, ktorý bol oprávnený posúdiť (a aj posudzovať) námietky sťažovateľky týkajúce sa tvrdeného zásahu do jej práv krajským súdom, a to na základe uplatneného mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania). Ak potom sťažovateľka uplatňuje v ústavnej sťažnosti vo svojej podstate totožné námietky, aké uplatnila aj v dovolaní, pričom oba tieto ňou uplatnené právne prostriedky smerovali/smerujú proti tomu istému rozhodnutiu odvolacieho súdu, bolo výlučnou procesnou možnosťou sťažovateľky v zmysle už uvedeného princípu subsidiarity učiniť predmetom ústavnoprávneho prieskumu rozhodnutie o dovolaní. Sťažovateľka však rozhodnutie najvyššieho súdu o odmietnutí jej dovolania v ústavnej sťažnosti nenapadla; v sťažnostnej argumentácii ho iba spomenula ako informáciu, že mimoriadny opravný prostriedok podala bez uvedenia akejkolvek argumentácie o neústavnosti výsledku odvolacieho konania.

12. V prerokovanej veci tak nebola daná právomoc ústavného súdu podrobiť ústavnému prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu, a to ani na základe § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, keďže sťažovateľka všetky podstatné námietky mohla uplatniť a aj uplatnila v dovolacom konaní. V ústavnej sťažnosti pritom ani netvrdí, že niektorú sťažnostnú námietku uplatniť nemohla už v konaní vedenom najvyšším súdom.

13. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde (obdobne IV. ÚS 47/2022, IV. ÚS 170/2022, I. ÚS 500/2022).

14. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu